

ÄLSKA DINA FIENDER

Måndag morgon, Frans suckade. Helgen hade varit underbar. Uppslukad av Harry Potter hade han förflyttats till en värld där hade han inte längre varit nörden som fjäskade för läraren eller tönten som gick i kyrkan. Men idag måste han till skolan igen.

Han försökte komma precis i tid till första lektionen. Ju mindre tid utanför klassrummet, desto mindre risk för att Robin skulle hinna hitta på något. När det blev rast tog Frans god tid på sig att plocka undan. "Kanske Robin och gänget hade hunnit iväg", tänkte han när han rundade hörnet utanför klassrummet.

Men där stod de, just utom synhåll för läraren. Om Frans försökte smita skulle han inte komma långt och att ropa på läraren var ingen idé (Frans hade försökt...). Enklast att bara erkänna sig besegrad.

– Du Frans, kommer du ihåg engelskläxan som vi ska lämna in idag.

Frans nickade, osäkert.

– Jag glömde göra den så jag tänkte att du kunde ge mig din.

Robin sa det som en fråga men hans blick visade att det var en order.

Frans hade lagt både energi och tid på läxan som nu låg färdig i väskan. Kanske kunde han låtsas som att han glömt den hemma eller redan lämnat in den.

– Jag lämnade in den i fredags.

Det lät inte så självsäkert som han önskat.

– Du Sixten, hämta Frans väska!

Sixten var på väg innan Robin avslutat meningen och Frans kunde inget göra.

Robin öppnade väskan och Frans kämpade för att inte visa vad han kände när Robin tog fram läxan.

– Mig lurar du inte, sa Robin och skulle precis slänga väskan när han fick syn på Harry Potter boken, som Frans nu ångrade att han tagit med sig.

– Vad är det här?

Frans kunde hålla tillbaka längre.

– Ge mig den!

Robin bara skrattade och höll boken utom

räckhåll för Frans. Sen började han riva sönder den.

Frans såg sida efter sida förstöras och kände tårar av ilska bränna bakom ögonlocken. Han försökte att inte visa sina känslor, men en tår trillade ner för kinden. Robin såg den och hans leende blev ännu bredare.

– Åh, lille Frans gråter.

När boken var allt annat än hel slängde Robin den i högen av papper, och med engelskläxan i handen gick de därifrån.

Så fort de gått försökte Frans plocka upp alla delar av den sönderrivna boken. På en sida stod det: "Grattis Frans. Från Din Farmor"

Rakt genom texten var det rivet men Frans visste vad det stod.

Han hade fått alla sju böckerna av farmor och direkt älskat dem. Nu måste han köpa en ny bok för att kunna läsa klart. Medan han plockade upp sidorna och la dem i väskan funderade han på hur han skulle förklara det här för mamma.

När Frans vid skoldagens slut väntade utanför såg han hur Robin hoppade upp på sin cykel och trampade iväg. Hans mamma svängde in med bilen strax efter och Frans hoppade in.

– Jag behöver handla lite på väg hem, sa mamma och körde ut från parkeringen.

Frans nickade och tittade ut genom fönstret. Mamma frågade lite om skolan och Frans nickade och hummade på de rätta ställena.

Vid affären bad Frans att få stanna i bilen. Hans mamma lovade att skynda sig och gick med raska steg mot ingången. Frans tittade sig omkring. Människor kom och gick och på vägen passerade ett par bilar. Och ner för den branta backen kom ingen mindre än Robin. Frans skulle precis titta bort för att inte bli upptäckt när han såg hur Robin svajade till och tappade balansen. Cykeln for mot vägen där bilarna körde. Frans sträckte sig mot dörren, men just då lyckades Robin vrida styret och körde rakt ner i diket.

Under några sekunder var det som om tiden

stod still. Frans såg mot diket där Robin försvunnit och väntade sig att Robin skulle titta upp, men inget hände. En röst inom honom viskade att det inte var hans problem. Efter vad Robin gjort mot honom var det inte mer än rätt. Men Frans visste att det inte stämde. Han såg sig runt i hopp om att någon annan skulle komma men igen förutom Frans verkade ha märkt olyckan. Han tog ett djupt andetag och öppnade bildörren.

– Vart ska du?

Det var hans mamma.

Frans som för en stund hade glömt att han väntade på mamma sa först ingenting.

– Äh, jag tror jag såg en av mina klasskompisar ramla med cykeln där.

Han pekade mot diket.

Mamma slängde in matkassen i bilen och skyndade sig mot diket. Frans kom efter och mycket riktigt hittade de Robin med tårar strömmande nerför kinderna.

När Robin såg Frans försöker han snabbt torka bort tårarna men lyckades inte så bra. Först försökte Robin säga att det var lugnt men när Frans mamma tog Robins hand för att hjälpa honom upp grimaserade Robin och släppte kvickt.

– Jag tror det är bäst att du kollar upp ifall något är brutet. Finns det någon vi kan ringa?

– Mina föräldrar jobbar, sa Robin.

– Det är nog bäst du ringer ändå. Och vi kan skjutsa dig.

Robin som inte tittat på Frans innan, vände nu blicken mot honom som för att kolla att det var okej. Frans som bara stått bakom sin mamma och tittat nickade lite.

Robin ringde sin mamma som lovade att skynda sig. De bestämde att mötas utanför akuten och Robins mamma tackade säker hundra gånger.

När Robin fått hjälp in i baksätet gick Frans runt bilen för att sätta sig i passagerarsätet, men öppnade istället bakdörren och satte sig bredvid Robin som såg på honom med stora ögon. När de körde iväg vände sig Robin mot Frans. Med undrande blick och låg röst frågade han:

– Varför?

Frans som inte riktigt kunde förklara ryckte på axlarna. Robin som inte verkade nöjd med svaret fortsatte titta på Frans som skruvade lite besvärat på sig.

– Jag såg dig ramla och när du inte reste dig upp direkt förstod jag att något hänt. Eftersom ingen annan kom för att hjälpa dig fanns det inget alternativ.

Frans hasplade ur sig sanningen utan att möta Robins blick.

– Du kunde ha låtit mig ligga.

Robin viskade fram orden.

– Nej, det kunde jag inte.

– Varför inte, jag har inte direkt varit snäll mot dig?

Återigen ryckte Frans på axlarna.

– Tack, sa Robin efter ännu en stunds tystnad.

Ordet fick Frans att titta upp och det han möttes av förvånade honom. Robin grät och det var mer än smärtan i armen som fått honom att gråta. Det var tårar av tacksamhet och skam som fick ögonen att svämma över.

– Förlåt, snyftade Robin genom tårarna.

Frans hade fått en klump i halsen och nickade bara.

Precis då stannade de utanför sjukhuset där Robins mamma väntade. Frans såg hur de gick in genom sjukhusets och bad en kort bön att det skulle gå bra.

ESTER BIRGERSSON

Illustration: Ingrid Birgersson